

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ «ΜΟΙΡΑΙΕΣ,, ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

(Ένα πολύχρηστο έρθεο της Μάρλεν Ντήτητριχ, για τις «μοιραίες» γυναίκες της εδένης και της... πραγματικότητας)

Ι θέλει να πη κανείς, αποκαλώντας μιιά γυναίκα «μοιραία»; Και, τὸ σπουδαιότερο, πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν τέτοιες γυναίκες; Μήπως εἶνε φανταστικά πλάσματα πού ἀνήκουν στὸν ὀνειρώδη κόσμο τῶν κινηματογράφου; Ἡ μήπως εἶνε πλάσματα ἀληθινά, ὅπως ὀμοίμας;...

Ἐγὼ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἡ «μοιραία» γυναίκα, ἡ «δαίμων» τῆς παλιᾶς μόδας, δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ μιιά παραίσθησις, ἓνα διημιονόγημα τῆς φαντασίας καὶ ἓνα σιιάχτρο γιὰ τοὺς χαζοὺς... Ἡ μοιραία γυναίκα τῶν παλιῶν καιρῶν ἦταν τόσο λίγο ἀνθρώπινη, τόσο ψεύτικη, ὅσο φανταστικὴ καὶ ψεύτικη ἦταν ἡ νεαρὰ παρθένος ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, πού προκαλοῦσε τὸ γενικό θαυμασμό καὶ τὴν ἐκτίμησι μετὴν ἀφέλεια, τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀδωσιότητά της. Καὶ ἡ μιιά καὶ ἡ ἄλλη ταυριάζανε στὴν προσολεμιζή ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων πού ἤθελε σιίες καὶ ὄχι ζωντανούς ἀνδρες καὶ γυναίκες πού γελοῦσαν, ἔβλαπταν, μιλοῦσαν καὶ, καμμιὰ φορὰ, πολοῦσαν βαθειά...

Φαντάζεται λοιπὸν κανείς ὅτι μιιά ἐποχὴ ἦταν ἀνεκτό σὲ μιιά γυναίκα νὰ φορέσῃ μιιά μακρινὰ τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο σατέν, ἁγιστὴ στὸ πλάι (ποῦν λίγο, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ὀμιολογήσουμε) γιὰ νὰ θεωρηθῆ ἀμέσως ὡς μιιά σατανικὴ «δαίμων». Ἐτοίμη νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλους τοὺς διαθεσίμους ἀντιπροσώπους τοῦ ἰσχυροῦ φύλου;

Ἡ Ναζιμόδα —μιιά ἠθοποιὸς πού σιιγινούσε βαθειά μετὴν τέχνη της— ἦταν ἡ πρώτη πού ἔβριμε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψεύτικη παράδοσι. Ἐβνε ἀκόμη ἡ πρώτη πού θέλησε νὰ σπᾶσῃ αὐτὸ τὸ καλοῦσι μετὸ ὀποιο ἔρτιαζαν τῆς «σειρήνης» τῆς ὀδῆνης καὶ κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ἓναν ἄλλο τύπο γυναίκα, τὸν τύπο τῆς γυναίκα, τῆς ὀδῆνης πού πολεῖ τὸν ἔρωτά της, καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ νὰ κἀν καὶ τοὺς θεατὰς νὰ τὴν σιιπαθοῦν καὶ νὰ σιιγινούνται ἀπὸ τὸν πόνο της καὶ τὴ σκοτεινὴ ζωὴ της...

Ἐπειτα φάνηκε στὴν ὀδῆν ἡ Λία ντὲ Ποῦτι ὡς «μοιραία» γυναίκα στὸ πασιγνωστό φιλμ «Βαριετὲ» καὶ κατόπι ἡ Γροῦτα Γκάρμπο, σὲ πολλοὺς ὀλοους. Οὔτε ἡ μιιά ὀμως, οὔτε ἡ ἄλλη δέχτηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδέας τους καὶ νὰ ἐνσαρκώσουν ψεύτικους γυναικίους χαρακτήρες, ψεύτικες «μοιραίες» γυναίκες πού σιιγινούσαν καὶ ἔτρομάζαν τοὺς προσολεμιζοὺς θαυμαστὰς τέτοιου σιιάχτρου...

Περὶτὸ εἶνε τώρα νὰ προσθέσῃ κανείς ὅτι, γιὰ νὰ ἰποδοθῆ τῆς ἠθοποιῶς τὸν τύπο πού θέλει ἐκεῖνη, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴ «μοιραία»-γυναίκα πού ὑπάρχει στὴ ζωὴ καὶ ὄχι στὴν ἄρρωστη φαντασία μερικῶν, πρέπει νὰ εἶνε ἐπάνω ἀπ' ὀλα, παρὰ πολλὴ εὐλακίαν. Ἐβνε πρέπει γιὰ μιιά «βίωμα», ὅπως λένε στὴ γλώσσα τῶν κινηματογράφου τῆς «μοιραίας» γυναίκα, εἶτε ὄχι, ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνδιαφέρει σὲ μιιά καλλιτεχνικὴ δημιουργία εἶνε τὸ νὰ μείνῃ πιστὴ ἡ ἠθοποιὸς στὴ ζωὴ... Τὸ πρόσωπο πού ἰποδοῖται πρέπει νὰ εἶνε ἀνθρώπινο καὶ ἀληθινό. Ἄν εἶνε φανταστικό, παρουσιάζεται σάν μιιά παραφρονα καὶ δὲν κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι...

Γι' αὐτὸ ἡ «βίωμα» τῶν παλιῶν καιρῶν δὲν ὑπάρχει πια. Ἀνοῦμαι μετὸν πὸ κατηγορηματικό τρόπο νὰ μετὸ παρουσιάζουν ὡς «μοιραία» γυναίκα τῶν παλιῶν καιρῶν, ὄχι μόνο ἀπὸ καλλιτεχνικούς λόγους, ἀλλὰ καὶ γιὰτὸ μὸν φαίνεται ὅτι μιιά καλλιτεχνίς μετὸ προσωπικότητα πλουτίζεται μόνο ὅταν δημιουργεῖ πολλοὺς διαφορετικούς ὀλοους, πολλοὺς τύπους γυναικῶν...

Δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ παρουσιάζομαι καὶ νὰ θεωρηθῶ ὡς ἠθοποιὸς, ἡ ὀποία δημιουργεῖ ἓνα μόνο ὀλοο καὶ ἡ ὀποία δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ νοιώσῃ ὀλες τῆς ἀπογοῶσεως κατῆ ἀνθρώπινου ἀισθήματος. Πιστεύω μάλιστα ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή πού μιιά ἠθοποιὸς εἰδικεύεται σ' ἓνα

τύπο, παίει πια νὰ προσδεθῆ καλλιτεχνικῶς... Ὁ ὀρίωντὰς της περιορίζεται καὶ ἡ ἰδια κλείνεται μετὰ σὲ ἱστορίες πού μοιάζουν ἡ μιιά μετὴν ἄλλη καὶ πού προσφέρονται διαρκῶς στὸ κοινό ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ τις χορτάσῃ πια καὶ θὰ τις βαρεθῆ... Τί γίνεται τότε; Ἡ ἠθοποιὸς ἀρχίζει σιιά-σιιά νὰ ὀβίη καὶ νὰ ξεγινεταί...

Πόσο τυχερὴ ὀμως εἶνε ἐκεῖνη πού ἀρνείται νὰ εἰδικεύῃ σ' ἓναν ὀλοο ψεύτικῆς «μοιραίας» γυναίκα; Πάρετε, ἂν θέλετε, τὴν περίπτωσι μου. Λίγους μῆρες πρὶν ἐμφανισθῶ στὸ «Μορόζκο», τὸ πρῶτο φιλμ πού «έγραψα» στὸ Χόλλυγουντ, μετὰ διαφημιζανε καὶ μετὰ διαμαζάνανε ὡς «νεὰ Γκάρμπο»... Γιὰ νὰ κἀνουν λοιπὸν τὸν κόσμο νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦμουν σ' ἀλήθεια μιιά κινουμένη Γκάρμπο, μὸν ἔζησαν νὰ ποῖσω σ' αὐτὸ τὸ φιλμ ὀσο μπορούσα περισσότερο μετὸ τὸν τρόπο πού εἶχε παῖξει ἡ Γκάρμπο στὴν «Ἄννα Κριστι».

Ποῖα ἠθοποιὸς, τώρα, πού σέβεται τὴν ἀξιοτιπέειά της, θὰ καταδεχόταν νὰ μιμηθῆ ἀπὸλὸς μιιά σιιανάδελφὴ της; Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἐπιθυμῶσα διόλου καὶ ὀπτε τώρα ἐπιθυμῶ νὰ σιιρηθῶ τὴ φῆμη μου καὶ τὴν τέχνη μου στὸν τρόπο μετὸν ὀποιο παῖξει στὴν ὀδῆν ἡ Γροῦτα Γκάρμπο, μιιά ἠθοποιὸς πού μᾶς ἐκπνέει τὸ μεγαλύτερο σεβασμό καὶ ἡ ὀποία δημιουργεῖ μόνη της μιιά ξεχωριστὴ θέσι στὸν κόσμο τῆς ὀδῆνης...

Δὲν φροῦσα λοιπὸν οὔτε τοὺς δεσφιντὰς μου, οὔτε τοὺς σιιγροῦτες μου καὶ θέλησα νὰ δημιουργήσω τὸν διό μου τύπο καὶ ὄχι νὰ μιμηθῶ τὴν Γροῦτα Γκάρμπο. Θέλησα ἀκόμη ν' ἀποῦργο ὀσο μπορούσα τὸν τύπο τῆς ψεύτικῆς «μοιραίας» γυναίκα, καὶ μάλιστα νὰ εἰσινουθῶ σιιηρά ἐκεῖνους πού περμιεναν ἀπὸ μὲνα νὰ ἰποδοθῶ ἓνα τέτοιο φανταστικό πρόσωπο. Κι' αὐτὸ τὸ εἰσινικό χαῖρολο εἶνε, ἂν προσέξαιτε, τὸ πὸ πικάντικο χαρακτηριστικό τῆς ἀποῦρημιμένης ἀπ' ὀλα ἠρωδῶς τῶν «Μορόζκο», τὴν ὀποία δημιουργεῖσα μετὸν ὀποιο τρόπο περισσότερο εὐλακίαν καὶ ἀλήθεια...

Παρὰ πολλὴ λίγοι εἶνε ἐκεῖνοι ὀποῖοι καταλαβῶνουν τῆς δυσκολίας πού μορεῖ νὰ σιιαντήσῃ μιιά ἠθοποιὸς, ὅταν θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴν προσωπικότητά της! Ἀτέες ἡ δυσκολίες γίνονται μὸς μεγάλες, ὅταν τὴν θεωροῦν ἱκανὴ νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸν τύπο τῆς «βίωμα»... Φαντασθῆτε ὅτι θέλουν νὰ κἀν ὄχι μόνο ψεύτικο τὸ ὀλοο της, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωὴ της!... Τὴν ὑποχρῶνουν νὰ κἀν διαρκῶς τὴ «μοιραία» γυναίκα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀδυσῶπητος νόμος τῶν Χόλλυγουντ... Μιιά «μοιραία» γυναίκα τῆς ὀδῆνης πρέπει ν' ἀναστατόνη τὸν κόσμο μετὸν συνταρακτικῶν σιιανάδελφῶν, μετὸν σκοτεινῶν ἔρωτες καὶ μετὸν περιπέτειες πού καταλήγουν στὴν ἀποκτοῖνιᾶ τῶν θαυμαστῶν της!... Ὅταν μάλιστα αὐτὰ τὰ σιιανάδελφα δὲν μποροῦν νὰ σιιμῶν, πρέπει μετὸν κἀν τὸν τρόπο νὰ δημιουργηθῶν ψεύτικα, γιὰτὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖ πάντα ἡ διαφῆμισις μιᾶς «βίωμα».

Μιιά «μοιραία» γυναίκα λοιπὸν πρέπει νὰ ζῆ σ' ἀλήθεια τοὺς ὀλοους πού παῖξει στὴν ὀδῆν. Πρέπει νὰ ξαπνῶνεται μετὸ νοῦλεια ἀπάνω σ' ἀνατολίτικα ντιβάνια, νὰ βάρη πρῶσινα τὰ χεῖλη της, νὰ ἔχῃ μακρινῆς πῆτες γιὰ τὸ σιιγαρέτο της καὶ νὰ φορεῖ ἐξωφρενικῶς τουαλέτες πού τὴν παρουσιάζουν ὑπερβολικά γυμνῆ... Πρέπει νὰ περιφρονῆ κατῆ τρυφερὴ καρδιά πού της δειχνε σιιπαθῆσι καὶ ἀγάτη, νὰ μιαινῆ μετὸν μεγαλοτιπέεια βασιλίσσης στὰ νυκτερινὰ κέντρα, νὰ κατὰδεχεται μὸλις νὰ χαιρετᾶ τὸς φίλους της καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ διαρκῶς σκοτεινῆς καὶ ἐργαγματικῆς παγίδες γιὰ τῆς ἐπικίνδινες ἀντιπάλους της...

Μιιά «μοιραία» γυναίκα πρέπει νὰ σιιγινεῖ τὸν κόσμο μετὸν διαβολικό «εἰξῆ-ἀσπῆ» της, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν τρομοκρατῆ... Καταλαβῶνεται τώρα... Ὁ θαυμασμός καὶ ὁ τρόμος εἶνε διὸ ἀσθῆματα πού ὀταν βρεθῶν μαζί προκἀνουν μιᾶ σιιλλὴ ραφινάτη σιιγινῆσι. Ὁ θαυμασμός καὶ ἡ λατρεία γιὰ μιιά «βίωμα» φέρνει ἓνα εἶδος σαδιστικῆς ἀπολαύσεως. Μιιά τέτοια γυναίκα πρέπει νὰ εἶνε ἓνα πραγματικῶ ἀπᾶνθρωπο... τέρας! Ὅλοο ὀ ἔρωτες της εἶνε ἀματηροῖ... Ὅλη ἡ ζωὴ της εἶνε μιιά διαρκῆς περιφρόνησι τῶν κινῶν. Τὴν ἀγαποῦν ὀλοο καὶ ὀμως ἐκεῖνη δὲν ἀγατῆει κανένα. Ἀγατῆει μόνο τὸν ἔρωτά της, τὴν ὀμορφιά της! Ἐβνε μιᾶ γυναίκα πού ἔχει στὰ πόδια της ὀλοους τοὺς ἀνδρες καὶ πού δὲν σιιγινεῖται ποτέ, οὔτε ἀπὸ τὴν μὸν τρομακτικὴν καταστροφὴ ἡ τὴν μὸν τραγικὴ ἀποκτοῖνιᾶ ἐνὸς θαυμαστοῦ της...

Ἡ τελευταία φωτογραφία τῆς Μάρλεν Ντήτητριχ

«Υπάρχουν άραγε τέτοιες γυναίκες στην πραγματικότητα; Δεν το πιστεύω! Ή φαιράει γυναίκα του κινηματογράφου είνε ένα σύμβολο. Είνε ο τύπος των εγγληματικών γυναικών, άπως ο φανταστικός «Φαντομάς» είνε ο τύπος του μεγάλου κακοποιού. "Αν υπάρχουν «Φαντομάδες» στη ζωή, υπάρχουν τότε, άσφαλώς, και φαιράει» γυναίκες...

Η ήθοσιός σου θ' άποφασίσει να παίξει στον κινηματογράφο τον ρόλο της «φαιράει», βλέπει σέ λίγο να χάνη την προσοικότητά της, το πραγματικό της «έγώ» κ' ότι δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να μιμείται τον τύπο της «φαιράει» γυναίκα;ς που εδημιούργησε!

Πολλές φορές ατή ή μεταμορφώσις γίνεται δίχως να το θέλη... Μεταμορφώνεται άπύ την τεραστία διαφρήσις που γίνεται γύρω άπό τ' όνομα της. "Αν θέλησι να φανή άπλή, ειλικρινής, άνθρωπίνη, σπαντά τότε ειρωνικά χαμόγελα και σαρκασμούς. "Όλοι νομίζουν ότι κάνει φρένιζα την άπλή και την ειλικρινή και πιστεύει ότι ή άρελείά της είνε ένας «θεατηρισιώδης» πολύ κακός γούστου... Καταλαβαίνετε λοιπόν την τραγική ειρωνεία... "Αν τώρα εξεκολούθησι να παίξη στη ζωή τον ρόλο της φρένιζα «φαιράει» που εδημιούργησε στην δθόνη, όλος ο κόσμος θαμιάει την προσοικότητά της και την λατρεύει σαν είδωλο!...

Μιά τέτοια τραγική μοίρα, εγώ τοιάχιστον, την θεωρώ ως έναν εξευτελισμό. Ποτέ ένας ήθοσιός σου δεν είνε υπογερωμένος να μοιάη με το πρόσωπο που ενσαρκώνει στην δθόνη ή στη σσηνή. Γιατί τότε πού θά ήταν ή τέχνη του; "Εγώ έχω πάθει την άπόφασιν να παρουσιάζω στην δθόνη κάθε φορά κ' έναν διαφορετικό τύπο γυναικα;ς.

Τά πρόσωπα αυτά που υποδύομαι, δεν με αντιπροσωπεύουν, δεν αντιπροσωπεύουν το «έγώ» μου, την προσοικότητά μου... Η Μάρλεν Ντήτριχ είνε πάντοτε άλλη... Έχει το δικό της «έγώ», την δική της προσοικότητα. Ούτε ή Λόλα Λόλα του «Γαλάζιου Άγγελου», ούτε ή Ντόλυ του «Μορόζο», είνε ή Μάρλεν Ντήτριχ. Αιτέ;ς ή;ς δύο γυναίκα;ς, ή «φαιράει», άπως τις λένε, είνε δύο φανταστικά πρόσωπα. "Έζησα, βέβαια, την ζωή τους (στην δθόνη), δοκίμασα τις σγχανήσεις τους και τά πάθη τους, κ' έδειξα όσο μπορούσα καλύτερα τη δική τους προσοικότητα, δεν έδειξα όμως τη δική μου...

Η Μάρλεν Ντήτριχ δεν είνε μια «φαιράει» γυναίκα... Δεν αγαπάει τά σκάνδαλα και τους αματηρούς έρωτες... Ζη ήσχη κ' ευτυχισμένα με τον άνδρα της και το παιδί της...

Ποτέ μου, λοιπόν, δεν θέλησα να παίξω το ρόλο της «φαιράει» έξω άπό την δθόνη. Κι' όμως ή διαφρήσις εξεκολούθησε να με παρουσιάζη ως μια «φαιράει» γυναίκα που ζη του γμένης σ' ένα ακοιτικό και σατανικό μυστήριο και που ή καρδιά της είνε κρύα και σκληρή σαν το χροσάφι!...

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

Καί άλλοτε έγράψαμε για την κλασική αφήρημάδα του Έδισων. Ίδου σήμερα μερικά άκρη σχετικά ανέκδοτα του:

Ληγούνται ότι ο μεγάλος έφευρότης, την τρίτη ήμέρα μετά το γάμο του ζέγασε τή... γυναίκα του, που τον περιέμενε στο σταθμό, και πήγε στο εργαστήριό του για να εξεκολούθησι τά πειράματά του.

Μιά άλλη μέρα πάλι τον είχε προσκαλέσει στο έτησιο επίσημο γεύμα της ή εταιρία ή όποια εξεμεταλλεύετο τις έφευρόσεις του. Ο βοηθός του Έδισων τον επληροφόρησε ότι το γεύμα θά εδίδετο στις 5, αλλά ότι έπρεπε ν' άρρησι τη δουλειά του στις τέσσαρες για να προφθάση να ξυριστή και ν' αλλάξη.

Ο άδιόρωτος αφήρημένος όμως, όταν είδε ότι το ρολόγ έδειχνε 5, σηκώθηκε γρήγορα άπό το γραφείο του και με την ποδιά του εργαστηρίου του, καθώς ήταν, πήρε το αυτοκίνητό του και πήγε στο γεύμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η άπισιοδοξία φέρνει πάντα την κακοτυχία. (Β. Ο ύ γ ζ ω)
—Νά είσαι φιλόδοξος! Νά κυττάς πιο ψηλά άπ' το σκοπό που επιδιώκει. "Αν δημιουργήσις μια κατάσταση και μείνη;ς άκίνητος σ' αυτήν, γρήγορα θά πέσις άπ' τή θεσι που βρισκεσαι.

(Μ. Ν α π ο λ έ ω ν)
—Οι έθνηό σου είνε πάντα χρήσιμα γιατί σου μαθαίνουν τά έλαττώματα που έχεις στη οάχι σου και που δεν τά βλέπει. "Έτσι σ' αναγκάζουν να τά διορθώσις.

(Γ ο ύ λ ι ο ς Κ α ι σ α ρ)
—Ο λαός, το νερό κ' ή φωτιά, στην όρημ τους είνε τά πιο άσφραγήτα πράγματα.

(Κ ο ρ ν ή λ ι ο ς)
—Τά παρόδοξα του παρόντος γίνονται συνηθισμένες άλήθειες του μέλλοντος. (Λ α μ π ο υ λ έ)

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΑ ΜΟΥΡΑ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

«Ένας λεβέντης έφημέριος περνούσε καβάλλα επάνω στην άμορφη φοράδα του, τη δυνατή και καλοσχευμένη.

Ήταν ή έποχη που βγαίνουν άφθονα τά βατόμουρα.

Ο λεβέντης πατάς τραβάει εμπρός, ψυθριζοντας τις κροινές του προσειχές. "Αξάρνα, εκεί που πήγαινε, σ' ένα λαζαριόμα του δρόμου, βλέπει μέσα στα βάτα τ' άγκραθιά μιά άγριομουριά φορτωμένη άπό μεγάλα κατόμαρα όμοια μούρα.

—Χριστέ μου! φωνάζει, ποτέ μου δεν είδα τόσο όμοια μούρα.

Τά είδε και τά λαχτάρισε.

Και κόβοντας το δρόμο της φοράδας του, την εσταμάτησε ίσα-ίσα εμπρός στα βάτα. "Αλλά τι να κάνει που τά πιο γνωμένα και άμορφα μούρα ήταν ψηλά και τριγυρισμένα άπό άγκραθιά; "Ο καλός μας ο πατάς βλέπει καλά πώς δεν θά μούρσησι να φθάση καθεμένος άπάνω στη φοράδα του. Άνεβαίνει, λοιπόν, με τά δυό του πόδια άπάνω στη σέλλα και γέρνοντας λίγο προς τά βάτα, εδίδεξε τά πιο νόστιμα και καλοκαμοκίνα και τά έφαγε με μεγάλη όρεξι.

Κι' όταν καταβρόχθισε άρεστιά, τόσο που έχόρτασε, εκύτταξε να ιδη σέ τι στάσι βρισκεται ή φοράδα του. Βλέπει πώς στεκόταν ήσυχη και χάρηκε πολύ, γιατί ήταν άζώμα όρθιος άπάνω στη σέλλα.

—Θεέ μου, ακέφθηρε, αν ήταν τώρα κανένας εδω και της φωνάζει: χιά-άι!...

Τό συλλογιστηκε και την ίδια στιγμή το εξεστάμισε ο εύλογιμένος. "Η φοράδα άκονσε το σύνθημα, φοβήθηκε και μ' ένα άτόμοιο πλήθμα έκοιμα όρεξός.

Ο πατάς βρόθθηκε άμείσως περμένος στα βάτα, μέσ' στ' άγκραθιά, τόσο άσχημα, που βέβαια δεν ήθελε να μεταγνώση για όλο τον κόσμο ούτε άπό τό ένα μέρος, ούτε άπό τό άλλο.

Η φοράδα πάει, φεύγοντας, και γυρίζει στο σπίτι. Σάν την είδαν οι άνθρωποι του, έτρώμαξαν κ' έμνηξαν τά κλάματα, νομίζοντας πώς κάτι κακό θά έταθε ο καλός τους άφέντης ο πατάς.

Τρέχουν παντού και φθάνουν στο φράχτη, όπου ο πατάς ήταν άζώμα εκεί σ' έλεινήη κατάσταση.

—"Ε, παιδιά μου! τους φωνάζει που τραβάτε; "Εδω βρισκομαι και δεν είμαι πιαρασιμένος διόλου στα μαλακά. Τά βάτα και τ' άγκραθιά με πληγώνουν και μου ματώνουν τό κορμί.

—Πατά μου, του λέν' εκείνοι, ποιός σ' έβαλ' εκεί μέσα;

—"Αλλόμονο, παιδιά μου... ο πειρασμός! Καθώς περνούσα άπ' εδω, λέγοντας την προσειχή μου, μούπε ή επιθυμία να φάω μούρα. Μά τώρα άφήστε τά λόγια και βοηθήστε με να γλυτώσω άπό δω μέσα... Τίποτ' άλλο δεν θέλω παρά ν' αναπαυθώ στο σπίτι μου.

Τό πάθημα αυτό του πατά μάζ διδάσκει πώς δεν είνε καθόλου φρόνιμο να λη κανένας και να ξεστομίζη ότι σκέπτεται.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Η γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η.—Φαντασθήτε τί παράξενο όνειρο είδα άπόψε, κόριε Τάκη! Έχάρνα, λέει μαζί σας υπό τους ήχους ενός τραγουδιού που έλεγε: «Ήσαία, χόρευε...»

Ο κ ύ ρ ι ο ς Τ ά κ η ς.—Δεν τό βρισω διόλου παράξενο αυτό, δεσποινίς!...

Η γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η.—"Αλήθεια!;

Ο κ ύ ρ ι ο ς Τ ά κ η ς.—Βεβαίωτατα... Γιατί άκόμα να μη γίνω μια μέρα... κομπιάρος σας; ***

Στό άστεινωκό τμήμα:
Ε ν α ς ζ ύ ρ ι ο ς.—Χθές τη νύχτα, κόριε άστεινωκέ, μπήκαυ στο σπίτι μου άγνωστα και σπάσανε τό πάνω της κόρης μου.

Ο ά σ τ υ ν ό μ ο ς.—Καί δεν κλέψανε τίποτα;

Ο κ ύ ρ ι ο ς.—"Όχι... Καταστρέψανε μόνο τό πύνο.

Ο ά σ τ υ ν ό μ ο ς.—Τότε... κάποιος γείτονας σας τό έκοιμα! ***

Μεταξύ φιλενάδων:
Η π ρ ό τ η.—"Εγώ, κορίτσι, όταν θά παντρευτώ, δεν θά διατάσω ν' απαριθμήσω στο σύγγό μου όλους τους άνδρες που θάχω γνωρίσει ως τότε.

Η δ ε ύ τ ε ρ η.—Τί θάρρος, Θεέ μου!

Η τ ρ ί τ η.—Τί ειλικρίνεια!

Η τ ε τ ά ρ τ η.—Τί μωρη!

